

на около три години, ала изглеждаше по-малка и не можеше още да говори добре, защото имаше хрущял под езика, който бе по-къс от обикновено; затова разправяха, че ще трябва да се резне, за да се освободи езикът от задръжката.

Ето че и тя се явява в кухнята, носена на ръце от баба си, която не живееше с тях, ала бе прекарала нощта в къщи, за да бабува на дъщеря си само с помощта на Нана. Всичко бе минало благополучно, без врява, без бъркотия. Сега родилката и момиченцето почиваха, а също и бащата, който не бе мигнал цялата нощ, като четеше и се разхождаше мълчаливо в съседната стая до тая на жена си, бе заспал върху един стар диван.

Бабата, обаче не чувствуваше нужда за сън, макар че бе съвсем дребна, крехка жена, почти джудже, с детски ръце и крака; лешниковите ѝ очи, с дълги черни мигли, бяха пълни с невинност, сякаш никога не бяха виждали дори сянката на злото. Шапчица от черен плат прибираше побелелите ѝ коси, ала по някоя къдрица надничаше над ушите и на тила, което ѝ придаваше твърде забавно дързък вид. Внучките се държаха с нея като с равна, докато се стесняваха от майка си, а щом Козима видеше баба си да се явява внезапно, изпитваше някакво странно чувство, като че сънува. Ала това бе нещо повече от сън, някакъв физически усет за неуловими спомени, някакво леко замайване, някакъв мигновен трепет на кръвта, който по-късно тя си обясняваше с внезапно избликване и отново потъване на предишен живот, останал или възкръснал в подсъзнанието. Освен това старата жена ѝ припомняше — ала то бе вече малко съзнателно — за някои приказни женици, или малки феи, добри или зли според случая, за които народните предания твърдяха, че някога живеели в малки каменни къщи, издълбани в скалите, особено в гранитните плата на местността. Тия мънички праисторически жилища съществували и още съществуват, келтски паметници, останали от най-древни времена, наричани тъкмо "Къщите на малките феи".

Бабицката изпи и тя кафето си, нахрани и изми малката, накрая